

val do bytu V-ové, v ruce 12½ cm dlouhý klíč od půdy, o jehož povaze jako »zbraně« ve smyslu Šu 83 tr. zák. pochybností nevyslovuje ani zmateční stížnost a jehož, když se byl odhodlal k svému počínání vůči V-ové, když zejména vnikal do jejího bytu, skutečně použil účelným způsobem k sesílení útoku, z čehož usuzuje rozsudek zajisté případně, že si možnosti tohoto jeho použití byl také vědom, to tím spíše, kdyžtě podle dalšího zjištění rozsudkového, vniknuv do bytu V-ové, ji oním klíčem opět po hlavě a po nose tloukl a ji tak úmyslně na těle poškodil (§ 411 tr. zák.). Z těchto úvah je však zároveň již také zjevnou právní bezvýznamnost okolností, zmateční stížností dále zdůrazňovaných, že totiž obžalovaný jednak, stoje v otevřených dveřích, klíče proti napadené k nepřátelskému činu nepoužil, jednak použil klíče k útoku na V-ovou teprve tehdy, když ho byla polila vodou. Zejména ani tímto skutkem V-ové nepozbylo další jednání obžalovaného povahy zločinu podle Šu 83 tr. zák.; na jeho rozčilení vzal nalézací soud správně zřetel pouze jako na okolnost polehčující při výměře trestu. Zdůrazněno budiž, že obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, zasadil Pavlíně V-ové ránu do žaludku již tehdy, když chtěla zavřítí dvěře; nasvědčuje tento čin od počátku násilné povaze jeho počínání si vůči jmenované.

Čís. 2230.

K skutkové podstatě druhého odstavce Šu 157 tr. zák. stačí v subjektivním směru, že pachatelé jednají proti napadenému v úmyslu (zřejmě) nepřátelském; nevyžaduje se úmyslu, poranění ho na těle.

I tu platí zásada druhé věty Šu 134 tr. zák. Nahodilou jest i taková vedlejší příčina, s níž pachatel nemohl předem počítati.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1926, Zm II 519/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. června 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem těžkého poškození na těle podle Šu 157-II. tr. zák.

Důvody:

S hlediska důvodu zmatku Šu 281 čís. 5 tr. ř. namítá stížnost, že jednotlivě v ní uvedené rozsudkové závěry jsou v rozporu se spisy. Tento rozpor jest však jako onen důvod zmatečnosti uplatňován způsobem odpovídajícím zákonu tehdy, je-li tvrzeno, že je tu (závažný) rozpor mezi údaji rozhodovacích důvodů o obsahu listin, jsoucích při spisech, neb o soudních výpovědích na jedné straně a listinami nebo protokoly o výsledku na straně druhé. Toho zmateční stížnost nečiní, neboť neuvádí listin (protokolů), s nimiž by dotyčné rozsudkové závěry byly v rozporu, nýbrž je v ní jen všeobecně řeč o spisech. Měla-li stížnost snad na mysli námitku, že pro napadené ji rozsudkové závěry nejsou uvedeny důvody, nelze jí v tomto pojetí přiznati oprávnění. Rozsudek zjišťuje na základě svědeckých výpovědí poškozené Marie H-ové a Anny

P-ové, že obžalovaná V-ová bila H-ovou kusem dřeva po celém vrchním těle a obžalovaný V. že ji tloukl rovněž kusem dřeva »hlava nehlava«. Zmateční stížnost namítá neprávem, že, tloukli-li oba obžalovaní H-ovou i podle tohoto zjištění rozsudku jen po vrchním těle, je v rozporu se spisy rozsudkový závěr, že tím bylo H-ové způsobeno těžké poranění na ledvinách. Dotyčný rozsudkový závěr nezní tak, jak jest uveden ve zmateční stížnosti. Je zbudován na nálezů soudních znalců, kteří zjistili na vrchní části těla H-ové, zejména na obou ramenou, na zádech a v kyčli více odraženin, pocházejících od onoho zlého nakládání oběma stěžovateli, které samy o sobě byly sice rázu lehkého, jimiž však následkem ran v krajině ledvin a také proto, že poškozená trpí tuberkulosou a chorobou ledvin, vzešlo jí přerušování zdraví, trvající více než 20 dní. Proti tomu, že soud vzal tento nález a posudek znalecký za podklad svého skutkového zjištění, nelze ničeho namítati, zejména pak nemůže tu naprosto býti řeči o rozporu se spisy. Že by byl obžalovaný V. tloukl H-ovou v úmyslu, poranit ji na těle, rozsudek nezjišťuje; postrádá tudíž všeho podkladu námitka zmateční stížnosti, jakoby také tento závěr byl v rozporu se spisy. Ke skutkové podstatě zločinu podle §u 157 odstavec druhý tr. zák. stačí zejména i po stránce subjektivní úplně výslovné rozsudkové zjištění, podle něhož oba obžalovaní jednali proti H-ové v úmyslu (zřejmě) nepřátelském. Také pro skutkovou podstatu tohoto zločinu platí dále, jako pro zločin těžkého poškození na těle podle §u 152 tr. zák., zásada §u 134 tr. zák., podle níž dopouští se pachatel dotyčných činů trestných mimo jiné také tehdy, když výsledek (při §u 157 odstavec druhý tr. zák. těžké poškození na těle) nastal jenom pro osobní povahu toho, komu bylo ublíženo, nebo jen z příčin vedlejších, náhodou k tomu přistoupivších, ač byly-li tyto způsobeny činem samým. Nahodilou je zejména i taková vedlejší příčina, s níž pachatel nemohl předem čítati. Postrádá tudíž všeho právního významu námitka zmateční stížnosti, že nebylo zjištěno, že obžalovaným byla ledvinová choroba H-ové známa, a je bezdůvodnou i její výtky, že rozsudkový závěr o příčinné souvislosti mezi zlým nakládáním s H-ovou obžalovanými a přerušováním jejího zdraví jest v rozporu se spisy. Je-li tomu tak, nutno uznati, že také tento závěr má v nálezů a posudku znaleckém plnou oporu.

Bezpodstatny jsou i další námitky, jimiž napadá zmateční stížnost rozsudkový výrok s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Zmateční stížnost namítá zcela všeobecně, že závěr, podle něhož jde o **těžké poškození na těle podle §u 157 odstavec druhý tr. zák.**, způsobené oběma obžalovanými, jest neoprávněn a objektivně i subjektivně neodůvodněn pro vady, které vytýká před tím rozsudku jako důvody zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. Pokud má při tom zmateční stížnost na zřeteli již shora vyvrácené vady, které se týkají skutkových zjištění rozsudkových, neuplatňuje důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. způsobem, odpovídajícím předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř., neboť podle tohoto ustanovení dlužno stěžovateli, uplatňujícímu kterýkoli z hmotně-právních důvodů, vycházeti ze skutkových zjištění napadeného rozsudku, kdežto zmateční stížnost výtkami, které činí rozsudku s hlediska důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř., správnost oněch zjištění naopak popírá.

Pokud však zmateční stížnost projevuje v rámci dotyčných svých vývodů porůznu některé právní názory, byla shora již doličena jejich mylnost a stačí odkázati ji v té příčině na příslušné hořejší právní úvahy. Tím pozbývají zároveň všeho podkladu a oprávnění i další vývody, jimiž zmateční stížnost doličuje, že není splněna ani skutková podstata přestupku podle Šu 411 tr. zák., který prý by jinak mohl přijíti v úvahu, jelikož prý nelze zjistiti, zda způsobil H-ové poranění ten či onen z obou obžalovaných. Z týchž důvodů jest neodůvodněnou i další námitka, uplatňovaná s hlediska důvodu zmatku čís. 10 Šu 281 tr. ř., že v nejnepříznivějším případě mohlo by se jednat o skutkovou podstatu přestupku podle Šu 411 tr. zák. a to jen ohledně onoho z obou obžalovaných, ohledně něhož by tu byl důkaz dotyčného jednání. Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 157 odstavec druhý tr. zák., jehož ostatní pojmové znaky zjišťuje rozsudek jak ve směru objektivním, tak i po stránce subjektivní způsobem věcně i právně bezvadným, stačí, pokud jde o otázku, dotčenou oněmi vývody i posléz zmíněnou námitkou zmateční stížnosti, plně rozsudkové zjištění, podle něhož oba obžalovaní na H-ovou ruce vztáhli způsobem, shora podle rozsudku vyličeným. V tom, že podle rozsudku nelze dokázati, kdo z nich ji těžce ublížil, tkví právě moment, který odlišuje skutkovou podstatu zločinu podle Šu 157 odstavec druhý tr. zák. od skutkové podstaty zločinu podle Šu 152, pokud se týče Šu 157 odstavec první tr. zák.

Čís. 2231.

Neuvědomění o době hlavního přelíčení může býti neodvratnou překážkou ve smyslu Šu 427 tr. ř., není-li obžalovaným zaviněno. Ví-li, že jest proti němu obžaloba pro zločin, jest na něm, by se postaral o to, by mu obsílka mohla býti doručena, odchází-li na (obchodní) cestu.

Zmatek čís. 3 Šu 281 tr. ř., nebyla-li obsílka k hlavnímu přelíčení doručena do vlastních rukou obžalovaného.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, Zm II 596/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání odpor obžalovaného proti rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 19. října 1925, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183 a 184 tr. zák. Naproti tomu vyhověl jeho zmateční stížnosti, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Odpor proti rozsudku vynesnému v jeho nepřítomnosti odůvodňuje obžalovaný tím, že v projednávaném případě nebylo zákonných předpokladů Šu 427 tr. ř. k tomu, by mohl rozsudek býti vynesen v jeho nepřítomnosti, jelikož mu nebylo osobně doručeno předvolání ku hlavnímu přelíčení; došloť prý do jeho bytu asi 2 dny po tom, co odejel za obchodní cestou na Slovensko, odkud se vrátil asi tři dny po hlavním přelí-